Ο ΠΑΠΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΙΡΕΣΙΣ

Τοῦ ***π. Ἀναστασίου Γκοτσοπούλου,*** *Ἐφημερίου Ἱ. Ν. Ἁγίου Νικολάου Πατρῶν*

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ στὸν τοπικὸ τύπο Πατρῶν ἐπιστολὴ τοῦ θεολόγου κ. Παν. Ἀνδριόπουλου μὲ τίτλο *«Ἡ Πάτρα, οἱ Καθολικοὶ καὶ ὁ π. Κύριλλος»*. Ἂν καὶ πιστεύω ὅτι λεπτὰ θεολογικὰ θέματα εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο νὰ ἐξετάζονται στὸν Τύπο, ἂς μοῦ ἐπιτρέψει ὁ κ. Ἀνδριόπουλος, ἀναλαμβάνοντας τὸ ρίσκο, στὸν περιορισμένο χῶρο ἑνὸς ἄρθρου, νὰ σχολιάσω ὁρισμένα σημεῖα τῆς ἐπιστολῆς του, τὰ ὁποῖα δημιουργοῦν ἐπικίνδυνη σύγχυση στὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ:

Γράφει ὁ κ. Ἀνδριόπουλος: ***«Ὁ ἱερέας δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα νὰ ἐκφράζει ὡς ἐπίσημη καμία δογματικὴ γνώμη»***.

Τί σημαίνει *«ἐπίσημη δογματικὴ γνώμη»*;

1. Ἂν σημαίνει προσωπικὴ ἄποψη, ἀντίθετη μὲ τὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀσφαλῶς –ὡς ἱερέας– δὲν ἔχει τέτοιο δικαίωμα. Ἀλλὰ μήπως τέτοιο δικαίωμα ἔχει ἕνας Ἐπίσκοπος ἢ Πατριάρχης; Ἀσφαλῶς **καὶ ὁ Πατριάρχης δὲν ἔχει, ὅπως καὶ ὁ ἱερέας!**

2. Ἂν σημαίνει τὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας, ὄχι μόνο ἔχει δικαίωμα ὁ ἱερέας νὰ τὴν ἐκφράζει, ἀλλὰ ἔχει πρώτιστο καθῆκον, ἔχει ὕψιστη ὑποχρέωση νὰ ἐκφράζει καὶ νὰ κηρύττει τὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως **ὑποχρέωση ἔχει καὶ ὁ Πατριάρχης!**

Ἄλλωστε, **πραγματικὸς Θεολόγος στὴν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ὁ Ἅγιος, αὐτὸς ὁ ὁποῖος ζεῖ καὶ μεταδίδει ἀνόθευτη τὴν ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἐμπειρία τῆς Θ. Ἀποκαλύψεως.** Καὶ βέβαια ἡ ἐμπειρία αὐτή, ἡ Θεολογία, ἐκφράζεται αὐθεντικὰ στὶς Οἰκουμενικὲς Συνόδους τῶν Ἐπισκόπων. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι στὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας μόνο οἱ Ἐπίσκοποι θεολογοῦσαν, ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ κ. Ἀνδριόπουλος καὶ οἱ λοιποὶ κληρικοὶ σιωποῦσαν. Ἀσφαλῶς ὄχι! Στὴ θεολογία τοῦ διακόνου, τότε, Μ. Ἀθανασίου δογμάτισε ἡ Α΄ Οἰκ. Σύνοδος. Στὴ θεολογία τοῦ ἱερέως (δὲν ἔγινε ποτὲ Ἐπίσκοπος) Ἰω. Δαμασκηνοῦ στηρίχθηκε ἡ Ζ΄ Οἰκ. Σύνοδος. Στὴ θεολογία τοῦ ἱερέως Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ θεμελιώθηκε ἡ Στ΄ Οἰκ. Σύνοδος. Ἀλλὰ καὶ ἀργότερα στὸν 14ο αἰ. δὲν θεολόγησε ὁ Ἅγ. Γρηγόριος Παλαμᾶς, ὄντας ἱερέας; Μήπως ὁ Θεόδ. Στουδίτης, ἢ ὁ Ἅγ. Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης ἦταν Ἐπίσκοποι; ἀσφαλῶς ὄχι! Ὁ Ἰωσὴφ Βρυέννιος μοναχὸς ἦταν, ἀλλὰ διδάσκαλος Ἐπισκόπων καὶ Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως!

Βέβαια οἱ Σύνοδοι εἶναι κυρίως Σύνοδοι Ἐπισκόπων. Ὁ Ἐπίσκοπος ὅμως μετέχει σὲ Συνόδους πρωτίστως ὡς ἐκφραστὴς τῆς ἐμπειρίας τῆς τοπικῆς του Ἐκκλησίας (κλήρου καὶ λαοῦ), ἐμπειρία, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς ταυτίζεται μὲ τὴν ἐμπειρία τῆς καθόλου Ἐκκλησίας. Πολὺ ὄμορφα περιγράφει τὴν ἑνότητα τοῦ Ἐπισκόπου καὶ τῶν ὑπ' αὐτὸν πρεσβυτέρων ὁ ἅγ. Ἰγνάτιος: *«τὸ πρεσβυτέριον… οὕτως συνήρμωται τῷ ἐπισκόπῳ,* ***ὡς χορδαὶ κιθάρᾳ, διὰ τοῦτο ἐν τῇ ὁμονοίᾳ ὑμῶν καὶ συμφώνῳ ἀγάπῃ Ἰησοῦς Χριστὸς ᾄδεται»*** (πρὸς Ἐφεσίους, IV)!

Στὴν ἐπιστολὴ τοῦ κ. Ἀνδριόπουλου διακρίνεται –μακάρι νὰ σφάλλω– μιὰ προσέγγιση τῆς Ἐπισκοπικῆς Διακονίας στὴν Ἐκκλησία, μᾶλλον παπικῆς νοοτροπίας. Μήπως καὶ τὰ φαινόμενα ἀφορισμῶν θεολόγων καὶ μάλιστα ἀντιρρητικῶν, δὲν ἑδράζονται σ' αὐτὴ τὴν ἀντίληψη;…

Γράφει ὁ κ. Ἀνδριόπουλος: **«Καὶ ἐφόσον καμία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος δὲν ἔχει ἀκόμα συνεδριάσει γιὰ νὰ μελετήσει τὴν "αἵρεση" τῶν καθολικῶν καὶ τῶν ἄλλων, δὲν μπορεῖ ὁ καθένας νὰ λέει στὴν Ἐκκλησία ὅ,τι "φωτίζεται". Ὁ Θεοδ. Βαλσαμώνας μάλιστα θεωρεῖ τοὺς καθολικοὺς σχισματικοὺς καὶ ὄχι αἱρετικούς».**

Ἡ ἄποψη τοῦ κ. Ἀνδριόπουλου πὼς μόνο Οἰκουμενικὴ Σύνοδος (ἡ τελευταία ἔγινε τὸ 787 μ.Χ.) ἀποφαίνεται τί εἶναι αἵρεση εἶναι ἰδιαίτερα ἐπικίνδυνη ἀπὸ ἐκκλησιολογικῆς ἀπόψεως. Ἐννοεῖ ὁ κ. Ἀνδριόπουλος, ὅτι **ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἔπαψε ἀπὸ τὸ 787 μ.Χ. νὰ αὐτοπροσδιορίζεται καὶ νὰ ἀντιδιαστέλλεται ἀπὸ τὴν πλάνη, τὸ ψέμα καὶ τὴν αἵρεση;** Ἡ ἄποψη αὐτὴ δὲν ὁδηγεῖ σὲ αὐτοαναίρεση τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησιολογίας;

Ὁ κ. Ἀνδριόπουλος συμπεραίνει ὅτι ἀφοῦ γιὰ τὸν Παπισμὸ –ὁ ὁποῖος παρουσιάστηκε μετὰ τὸ 9ο αἰ μ.Χ.– δὲν ἔχει ἀποφανθεῖ κάποια Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, κανένας Ὀρθόδοξος, καὶ μάλιστα κληρικός, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸν χαρακτηρίζει ὡς αἵρεση! Διερωτῶμαι ὅμως γιὰ τοὺς Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ, τοὺς Μορμόνους, τοὺς Πεντηκοστιανούς, τοὺς τηλευαγγελιστὲς κ.ο.κ., ποιὰ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἔχει ἀποφανθεῖ; Ἢ μήπως καὶ αὐτοὶ δὲν εἶναι αἱρετικοί!

Ἀσφαλῶς καὶ εἶναι αἱρετικοί, δηλαδὴ ἐκτὸς τῆς «ΜΙΑΣ, ΑΓΙΑΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ», διότι α) **αὐτοπροσδιορίζονται ὡς μὴ Ὀρθόδοξοι** καὶ β) **ἀρνοῦνται τὴν ἐμπειρία καὶ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας, δηλ. τὴν Ὀρθόδοξη Θεολογία,** ὅπως αὐτὴ ἔχει καταγραφεῖ στὶς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν, Τοπικῶν Συνόδων, στὰ κείμενα τῶν Πατέρων (consensus Patrum), στὴ λειτουργική της ζωή.

Ἀλλὰ **αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν κάνουν καὶ οἱ Παπικοί;** Δὲν πιστεύουν ἀντίθετα σὲ ὅσα ἔχουν ἀποφανθεῖ οἱ Οἰκ. Σύνοδοι (κυρίως ἡ Β΄, ἀλλὰ καὶ οἱ Γ΄, Δ΄, Στ΄ καὶ Ζ΄); Δὲν πιστεύουν ἀντίθετα σὲ ὅσα διδάσκει καὶ ζεῖ ἡ Ὀρθ. Ἐκκλησία μας; Δὲν αὐτοπροσδιορίζονται ὡς μὴ Ὀρθόδοξοι, μὴ ἀποδεχόμενοι τὴν πίστη μας;

Γι' αὐτὸ καὶ τὸ σύνολο τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, ποὺ ἀσχολήθηκαν μὲ τὸ θέμα αὐτό, ΟΜΟΦΩΝΑ ἀποφαίνονται ὅτι Ο ΠΑΠΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΙΡΕΣΗ! Κάθε σύγχρονος πτυχιοῦχος Θεολογικῆς Σχολῆς, κάθε ὀρθόδοξος ποιμένας (ἱερέας ἢ Ἐπίσκοπος ἀκόμα καὶ Πατριάρχης), ὑποχρεοῦται νὰ σεβαστεῖ τὴν ὁμόφωνη γνώμη τῶν Ἁγίων μας. Τί μᾶς λένε λοιπόν; (ἡ παράθεση εἶναι ἐνδεικτική).

Α. Οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας:

● **Μ. Φώτιος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (866):** *«Ποιὸς δὲ θὰ κλείσει τὰ αὐτιά του στὸ ἄκουσμα τῆς ὑπερβολικῆς αὐτῆς βλασφημίας (τοῦ filioque), ἡ ὁποία ἐναντιώνεται στὰ Εὐαγγέλια, ἀντιτάσσεται στὶς ἅγιες Συνόδους, ἀπορρίπτει τοὺς μακαρίους καὶ Ἅγ. Πατέρες… Ἐναντίον ὅλων μαζὶ τῶν προφητῶν, ἀποστόλων, ἱεραρχῶν, μαρτύρων καὶ αὐτῶν ἰδίων τῶν Δεσποτικῶν λόγων ἡ βλάσφημη αὐτὴ καὶ θεομάχος φωνὴ ἐξοπλίζεται… αὐτοὺς τοὺς ἀπατεῶνες καὶ θεομάχους* ***καταδικάσαμε μὲ συνοδικὴ καὶ θεία ψῆφο.*** *Καὶ δὲν ἀποφανθήκαμε στηριζόμενοι στὶς δικές μας κρίσεις.* ***Φέραμε στὸ φῶς καὶ ἐκθέσαμε πάλι σὲ ὅλους τὴν ὁρισμένη ἀπὸ τὶς μέχρι τώρα Συνόδους καὶ τοὺς ἀποστολικοὺς θεσμοὺς καταδίκη…*** *Ἔτσι καὶ αὐτούς, ἀφοῦ ἐμμένουν στὴν πολύμορφη πλάνη τους, τοὺς ἀποκλείσαμε ἀπὸ κάθε χριστιανικὴ κοινότητα… μόνη ἡ κατὰ τοῦ Πνεύματος βλασφημία… ἀρκεῖ νὰ τοὺς ὑποβάλλει σὲ μύρια ἀναθέματα… νὰ ἀποκόψουμε ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τὴν γάγγραινα τῆς βλασφημίας… νὰ ξεριζώσουμε τὰ φύτρα τῆς πονηρίας»*[1].

● **Ἅγ. Μάρκος Εὐγενικὸς (1440):** *«Οὐκοῦν* ***ὡς αἱρετικοὺς αὐτοὺς ἀπεστράφημεν καὶ διὰ τοῦτο αὐτῶν ἐχωρίσθημεν… αἱρετικοὶ εἰσὶ ἄρα καὶ ὡς αἱρετικοὺς αὐτοὺς ἀπεκόψαμεν…*** *πόθεν οὖν ἡμῖν ἀνεφάνησαν ἐξαίφνης ὄντες Ὀρθόδοξοι οἱ διὰ τοσούτων χρόνων καὶ ὑπὸ τοσούτων Πατέρων καὶ διδασκάλων κριθέντες αἱρετικοί;… φευκτέον αὐτούς, ὡς φεύγει τὶς ἀπὸ ὄφεως… τοὺς χριστοκάπηλους καὶ χριστεμπόρους»*[2]. *«Ἡμεῖς δι' οὐδὲν ἄλλο ἀπεσχίσθημεν τῶν Λατίνων, ἀλλ' ἢ ὅτι εἰσίν,* ***οὐ μόνον σχισματικοί, ἀλλὰ καὶ αἱρετικοί»***[3].

● **Ἅγ. Γρηγόριος Παλαμᾶς (14ος αἰ):** *«Ὀνίνησι τὸ παράπαν οὐδὲν καὶ παρ' αὐτῶν τῶν οὐρανίων νόων σκευάζηται καὶ προσάγεται τὸ τῆς* ***ψευδοδοξίας*** *ἴαμα»*[4].

● **Ἅγ. Συμεών, Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης (15ος αἰ):** στὸ ἔργο του *«κατὰ πασῶν τῶν αἱρέσεων»* χαρακτηρίζει τοὺς Δυτικοὺς ὡς αἵρεση, ποὺ *«ἀνεβλάστησεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὕστερον ἀπὸ τὴν Ζ΄ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον»*[5].

● **Ἅγ. Νικόδημος Ἁγιορείτης (18ος αἰ):** ***«Οἱ Λατῖνοι εἶναι αἱρετικοὶ»*** (σχόλια στὸν ΜΖ΄ Κανόνα τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων, Πηδάλιον, ἔκδ. Ρηγόπουλου, 1991, σελ. 55).

● **Ἅγ. Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς (1779):** *«Ὁ ἕνας Ἀντίχριστος εἶναι ὁ Πάπας»* (Διδαχὴ Η΄), *«τὸν Πάπα νὰ καταράσθε, γιατί αὐτὸς θὰ εἶναι ἡ αἰτία»* (Προφητεία).

● **Ἅγ. Νεκτάριος, Ἐπίσκοπος Πενταπόλεως (1920):** *«Λέγοντας ὁ Πάπας πὼς εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἐξόρισε ἀπὸ τὴ Δυτικὴ Ἐκκλησία τὸν Χριστό… Αὐτὸς ὁ ὑπερβολικὸς τύφος τοῦ Πάπα, αὐτὴ ἡ μοναρχομανία του γέννησε τόσες* ***αἱρέσεις»***[6].

Β. Ἔγκριτοι Θεολόγοι, Κανονολόγοι καὶ Κληρικοί:

● **Θεόδωρος Βαλσαμῶν (12ος αἰ):** Ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία *«ἀπεσχοινίσθη πρὸς ἔθη* ***καὶ δόγματα*** *τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ὀρθοδόξων ἀλλότρια…* ***ἀπέχεσθε τῶν Λατινικῶν δογμάτων*** *τε καὶ συνηθειῶν»*[7].

● **Ἰωσὴφ Βρυέννιος (1431):** *«Τοῦτο (τὸ filioque) παρασυναγωγὴν πᾶσαν ἔτεκεν. Τοῦτο* ***πᾶσαν αἵρεσιν εἰσήγαγεν****… τῆς παραδόσεως πάντων τῶν ἁγίων ἐναντιότης ἐστὶ καὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἀνατροπή»*[8].

● **Ἰωσήφ, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (1430):** *«Οὐκ ἔχουσι τοίνυν ἀπολογίαν οἱ Ἰταλοὶ εὔλογον περὶ τῆς ἑαυτῶν πλάνης. Αὐτοὶ γὰρ ἑαυτοῖς πλάνη καὶ ἀπώλεια γεγόνασι. Καὶ οὐ μόνον εἰς τὸ Πνεῦμα βλασφημοῦσι τὸ Ἅγιον, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἀσέβειαν κατεργάζονται… μὴ οὖν συμπεριενεχθῶμεν τούτοις … ἵνα μὴ καὶ ἡμεῖς τῷ διαβόλῳ προστεθησώμεθα… Πῶς γὰρ ἕνωσις ἔσται ἡμῖν μυρίων μεσεμβελούντων δογμάτων μεταξὺ ἡμῶν;»*[9].

● **Γεννάδιος Σχολάριος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (15ος αἰ):** *«Εἰ μετὰ τῶν Λατίνων ἑνωθήσεσθε οὕτως, καὶ τοῦ Θεοῦ χωρισθήσεσθε καὶ ἀδοξίαν ἀΐδιον ὑποστήσεσθε»*[10].

● **Σίλβεστρος Συρόπουλος, Μ. Ἐκκλησιάρχης Κωνσταντινουπόλεως (15ος αἰ):** *«Ἡ τῶν Λατίνων διαφορὰ αἵρεσίς ἐστι καὶ οὕτως εἶχον αὐτὴν οἱ πρὸ ἡμῶν»*[11].

● **Ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς, Καθηγητὴς Δογματικῆς (1979):** *«Εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ὑπάρχουν τρεῖς κυρίως πτώσεις: τοῦ Ἀδάμ, τοῦ Ἰούδα, τοῦ Πάπα… Ὁ παπισμὸς μὲ τὴν ἠθικὴ του εἶναι κατὰ πολὺ ἀρειανισμός… τὸ δόγμα περὶ ἀλαθήτου τοῦ Πάπα* ***εἶναι ὄχι μόνο αἵρεσις ἀλλὰ παναίρεσις.*** *Διότι καμία αἵρεσις δὲν ἐξηγέρθη τόσο ριζοσπαστικῶς καὶ τόσον ὁλοκληρωτικῶς κατὰ τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του, ὡς ἔπραξε τοῦτο ὁ παπισμὸς διὰ τοῦ ἀλαθήτου τοῦ Πάπα-ἀνθρώπου. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Τὸ δόγμα αὐτὸ* ***εἶναι αἵρεσις τῶν αἱρέσεων, μία ἄνευ προηγουμένου ἀνταρσία κατὰ τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ»***[12].

● **π. Φιλόθεος Ζερβάκος (1980):** *«Οἱ Λατῖνοι ἐναντιούμενοι εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον… προσέθεσαν, σκοτισθέντες ὑπὸ τοῦ πονηροῦ, καὶ τὸ "ἐκ τοῦ Υἱοῦ". Ἀκολούθως οἱ Παπολάτραι ὑπέπεσαν εἰς μυρίους* ***κακοδοξίας καὶ αἱρέσεις*** *…εὔχομαι ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ νὰ σὲ φυλάξει ἀπὸ τοὺς λύκους, τοὺς αἱρετικοὺς»*[13].

● **π. Ἰωάννης Ρωμανίδης, Καθηγητὴς Δογματικῆς (2001):** *«Τὸ* ***filioque εἶναι αἵρεσις*** *ἀσχέτως οἱασδήποτε μεμονωμένης γνώμης ἢ ἐκφράσεως καὶ Ἕλληνος συγγραφέως, ἂν καὶ δὲν ὑπάρχει οὔτε εἷς Ἕλλην»*[14].

Γ. Ἀλλὰ καὶ συνοδικῶς ἔχει καταδικαστεῖ ὡς αἵρεση ὁ Παπισμὸς (ἐνδεικτικὴ ἡ ἀναφορά):

● **Σύνοδος 879, ἐν Κωνσταντινουπόλει** (χαρακτηρίζεται ὡς **Η΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος**): Αἱρετικὴ πλάνη ἡ προσθήκη τοῦ filioque στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως.

● **Σύνοδος 1170, ἐν Κωνσταντινουπόλει:** *«Βουλὴν κατεβάλοντο, ἵνα τελείως ἀποκόψωσι τελείῳ χωρισμῷ τὸν Πάπα καὶ πάντας τοὺς σὺν αὐτῷ… οὔτε αὐτοὺς τελείῳ ἀναθεματισμῷ παρέδωσαν, καθὼς καὶ τὰς λοιπὰς αἱρέσεις… φήσαντες τὸ Ἀποστολικὸν "αἱρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ πρώτην καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπτε ὁ τοιοῦτος καὶ ἁμαρτάνει ὢν αὐτοκατάκριτος"»*[15].

● **Σύνοδος 1450, ἐν Κωνσταντινουπόλει** (τελευταία Σύνοδος στὸν Ἱ. Ν. Ἁγ. Σοφίας): Καταδίκη τῆς ἑνωτικῆς Συνόδου Φεράρας – Φλωρεντίας καὶ τῶν αἱρετικῶν διδασκαλιῶν τῶν Λατίνων[16].

● **Σύνοδος 1722, ἐν Κωνσταντινουπόλει:** *«Νὰ ἀποδιώχνετε τὸ ψεῦδος… νὰ ἀπέχετε μακριὰ ἀπὸ τὶς καινοτομίες καὶ τοὺς νεωτερισμοὺς τῶν Λατίνων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἄφησαν κανένα δόγμα καὶ μυστήριο καὶ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ νὰ μὴ τὸ φθείρουν καὶ τὸ νοθεύσουν»*[17].

● **Σύνοδος 1838 ἐν Κωνσταντινουπόλει:** *«Νὰ προφυλάξωμεν τὰ γνήσια τέκνα τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὰς βλασφημίας τοῦ Παπισμοῦ… τὰ βάραθρα τῶν αἱρέσεων καὶ τοὺς ψυχοφθόρους κρημνοὺς τῆς παπικῆς πλάνης των… ἵνα γνωρίσητε ὅσον τὸ διάφορον ἡμῶν τῶν Ὀρθοδόξων ἀπὸ τῶν Κατόλικων, ἵνα μὴ ἀπατᾶσθε ἀπὸ τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τὰ σοφίσματα καὶ καινοφωνίας τῶν ψυχοφθόρων τούτων αἱρετικῶν… τῆς ματαιόφρονος καὶ σατανικῆς τούτων αἱρέσεως»*[18].

● **Πατριάρχες Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων, 1848:** *«Ἀπὸ αὐτὲς τὶς αἱρέσεις, ποὺ διαδόθηκαν σὲ μεγάλο μέρος τῆς οἰκουμένης, γιὰ τοὺς λόγους, ποὺ γνωρίζει ὁ Κύριος, ἦταν κάποτε ὁ Ἀρειανισμός.* ***Σήμερα εἶναι καὶ ὁ Παπισμός…*** *(τὸ filioque) εἶναι αἵρεση καὶ αὐτή, ποὺ τὴν πιστεύουν* ***αἱρετικοὶ****… γι' αὐτὸ καὶ ἡ μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία ἀκολουθῶντας τὰ ἴχνη τῶν ἁγίων Πατέρων, ἀνατολικῶν καὶ δυτικῶν, κήρυξε καὶ παλαιὰ ἐπὶ τῶν Πατέρων μας,* ***καὶ ἀποφαίνεται πάλι σήμερα συνοδικῶς… ὅτι εἶναι αἵρεση καὶ οἱ ὀπαδοί του αἱρετικοί… Ἐπίσης οἱ συνάξεις, ποὺ συγκροτοῦνται ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι αἱρετικὲς καὶ κάθε κοινωνία πνευματικὴ τῶν Ὀρθοδόξων τέκνων… μὲ αὐτοὺς εἶναι ἀντικανονική, ὅπως ὁρίζει ὁ ζ΄ κανόνας τῆς Γ΄ Οἰκ. Συνόδου»***[19].

● **Σύνοδος 1895, ἐν Κωνσταντινουπόλει:** *«Ὑπάρχουν οὐσιώδεις διαφορές, ποὺ ἀφοροῦν στὰ θεοπαράδοτα δόγματα τῆς πίστεώς μας καὶ στὸ θεοσύστατο κανονικὸ πολίτευμα τῆς διοικήσεως τῶν Ἐκκλησιῶν… Ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία… ὄχι μόνο ἀρνεῖται νὰ ἐπανέλθει στοὺς Κανόνες καὶ τοὺς ὅρους τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἀλλὰ στὸ τέλος τοῦ 19ου αἰ. εὐρύνοντας τὸ ὑφιστάμενο χάσμα, ἐπισήμως ἀνακήρυξε καὶ ἀλάθητο… Ἡ σημερινὴ Ρωμαϊκὴ* ***εἶναι Ἐκκλησία τῶν καινοτομιῶν, τῆς νοθεύσεως τῶν συγγραμμάτων τῶν Πατέρων, τῆς παρερμηνείας τῆς Γραφῆς καὶ τῶν ὅρων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.*** *Γι' αὐτὸ εὐλόγως καὶ δικαίως ἀποκηρύχθηκε καὶ ἀποκηρύσσεται ἐφ' ὅσον μένει στὴν πλάνη της»*[20].

Ὁ θεολόγος – καθηγητὴς **Παν. Σημάτης** (Αἴγιο)[21] ἀναφέρεται ἐκτὸς τῶν Οἰκ. Συνόδων καὶ σὲ πληθώρα ἄλλη Τοπικῶν Συνόδων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας μετὰ τὸ Σχίσμα, ποὺ καταδικάζουν τὶς αἱρετικὲς διδασκαλίες τοῦ Παπισμοῦ (1089, 1233, 1273, 1274, 1282, 1285, 1341, 1351, 1441, 1443, 1484, 1642, 1672, 1722, 1727, 1755, 1838, 1848, 1895).

Ὅταν ἀποφαίνονται **ὁμόφωνα** οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ὅταν οἱ Σύνοδοι **ὁμοφώνως** δογματίζουν, ὅταν οἱ θεολόγοι ὁμιλοῦν τί πρέπει νὰ κάνουμε ἐμεῖς οἱ… πολὺ μικροὶ –σὲ θεολογικὴ κατάρτιση καὶ ἁγιότητα; **Τὸ ἀσφαλέστερο νὰ σιωποῦμε, ἢ ὅταν πρέπει, λόγῳ θέσεως καὶ εὐθύνης, νὰ ἐπαναλαμβάνουμε τὴν ὁμόφωνη πίστη τῆς Ἐκκλησίας μας.** Τὸ περισσὸν —ἢ καὶ τὸ ἔλαττον— ἐκ τοῦ πονηροῦ…

Ἡ κορύφωσις τῆς τραγικότητος

Ὁ κ. Ἀνδριόπουλος καταλήγει τὸ ἄρθρο του μὲ πατρινοῦ ἐνδιαφέροντος ρητορικὸ ἐρώτημα: **«Τί μέλλει γενέσθαι μὲ τοὺς Ὀρθοδόξους, οἱ ὁποῖοι κάθε Κυριακὴ συμμετέχουν στὴν χορωδία τοῦ Καθολικοῦ Ναοῦ; Μήπως πρέπει νὰ μποῦν σὲ ἀκοινωνησία ἐπειδὴ συμπροσεύχονται μὲ "αἱρετικούς";»**.

Ἡ κορύφωση τῆς τραγικότητας καὶ τῆς σύγχυσης! Ὅταν τέτοια ἐρώτηση ἀπευθύνει πτυχιοῦχος Θεολογικῆς Σχολῆς, βαβαὶ τῆς συμφορᾶς! Πολὺ δύσκολα θὰ μποροῦσε νὰ ὑπάρξει καλύτερη καὶ συνοπτικότερη περιγραφὴ τῆς σχετικοποιήσεως τῆς πίστεως, τῆς πλήρους ἀμβλύνσεως τοῦ ὀρθοδόξου αἰσθητηρίου, τῆς καταστροφῆς τῶν ἐκκλησιολογικῶν ἀντανακλαστικῶν, τῶν φρικτῶν συνεπειῶν τοῦ **κακοῦ οἰκουμενισμοῦ** στὴν Ὀρθόδοξη αὐτοσυνειδησία μας! (ἂς μοῦ ἐπιτρέψει ὁ κ. Ἀνδριόπουλος νὰ ἀξιοποιήσω τὸ δημοσίευμά του ὡς ζῶσα μαρτυρία ἐκκλησιαστικῆς ἀλλοτριώσεως).

Καί, ἂς μοῦ συγχωρεθεῖ ἡ κριτική, **κακὸς οἰκουμενισμὸς** —ὑπεύθυνος γιὰ τὴ σύγχυση τοῦ λαοῦ— εἶναι τὰ ὅσα ἔγιναν κατὰ τὴν θρονικὴ ἑορτὴ στὸ Φανάρι (30. 11.2006). Δὲν ἀναφέρομαι ἀσφαλῶς στὶς συναντήσεις, ἢ στὶς πολιτικοῦ ἢ ἀθλητικοῦ ὕφους ἐκδηλώσεις (ὕψωση ἑνωμένων χεριῶν ἀπὸ τὸ μπαλκόνι!), ἀλλὰ στὴ λειτουργικὴ καὶ ἐκκλησιολογικὴ ἐκτροπή, τοῦ **λειτουργικοῦ ἀσπασμοῦ** Πατριάρχου – Πάπα καὶ τῆς ἀπαγγελίας ἐκ μέρους τοῦ Πάπα ἐν ὥρᾳ Θ. Λειτουργίας τοῦ «**Πάτερ ἡμῶν**»! Διερωτῶμαι ὁ λειτουργικὸς ἀσπασμὸς εἶναι αὐτόνομη πράξη ἢ τὸ προαπαιτούμενο ὥστε *«ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν»* τὸ Τριαδικὸ Δόγμα, τὴ Θεολογία ὅπως διατυπώθηκε στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως; Ὅταν δὲν ὑπάρχει ἡ ὁμολογία κοινῆς πίστης —ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει κοινὴ Θεολογία— τί νόημα ἔχει ὁ λειτουργικὸς ἀσπασμὸς Ὀρθοδόξου Ἀρχιερέως καὶ αἱρετικοῦ Ἡγέτου; Ἐπίσης, ἀπὸ πότε ἕνας αἱρετικὸς —κατὰ τὴν ὁμόφωνη γνώμη Ἁγίων καὶ Συνόδων— συμμετέχει διὰ τῆς ἀπαγγελίας τῆς Κυριακῆς Προσευχῆς στὴ Θ. Λειτουργία; Ἀπὸ πότε ἕνας αἱρετικὸς προσεύχεται ὡς κανονικὸς Ὀρθόδοξος Χριστιανὸς ἐξ ὀνόματος τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας μας; Τὸ *«Πάτερ ἡμῶν»* εἶναι ἡ κύρια προσευχὴ προετοιμασίας τοῦ λαοῦ γιὰ *«τὸν ἐπιούσιον ἄρτον»* τῆς Θ. Εὐχαριστίας[22]. Μπορεῖ νὰ προσεύχεται μέσα στὴ Θ. Λειτουργία μας *«δὸς ἡμῖν σήμερον»* τοῦτον τὸν Ἄρτον κάποιος (ὁ Πάπας), στὸν ὁποῖο ἀπαγορεύεται ρητὰ ἡ μετάδοση τῆς Θ. Εὐχαριστίας; Τί νόημα ἔχει μιὰ τέτοια προσευχή; Ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὶς προθέσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου —καὶ θέλω νὰ πιστεύω ὅτι εἶναι ἀγαθὲς— ἡ ζημιὰ στὸ λαό μας εἶναι δεδομένη: θεολογικὸς μινιμαλισμός, περιφρόνηση τῆς κανονικῆς τάξεως, ὑποβιβασμὸς τῆς ἀλήθειας τῆς πίστεως μπροστὰ σὲ σκοπιμότητες καὶ κυρίως ἐξίσωση τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν αἵρεση! Καὶ τὸ ὄφελος ἀπὸ τὴν συμπροσευχὴ μᾶλλον ἀνύπαρκτο. Ἐκτὸς καὶ ἂν ἡ ἀπαγγελία στὸ Φανάρι ἐντάσσεται σὲ σχέδιο καὶ εἶναι ὁ προάγγελος ὥστε πολὺ σύντομα νὰ δοῦμε καὶ Κοινὸ Ποτήριο χωρὶς *«τὴν ἑνότητα τῆς πίστεως»*! Μὴ γένοιτο!

Ἂν σέβομαι τὸ Πετραχήλι μου

Τί ὅμως θὰ ἀπαντήσουμε στὸ ἐρώτημα, ποὺ θέτει ὁ κ. Ἀνδριόπουλος γιὰ τοὺς Πατρινοὺς «Ὀρθοδόξους», ποὺ ψάλλουν σὲ Παπικὴ Θ. Λειτουργία;

1. Ἂν θέλω νὰ μὴ τοὺς στενοχωρήσω, νὰ ἔχω καλὲς δημόσιες σχέσεις, τὴν καλὴ τους μαρτυρία, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐπαίνους τῶν ΜΜΕ (θὰ πρέπει νὰ τὰ ρωτᾶμε πρὶν μιλήσουμε!) γιὰ τὸ πόσο «σύγχρονος», «ἀνεκτικός», «ἀνοιχτόμυαλος», «πολυπολιτισμικός», κ.ο.κ. εἶμαι, θὰ τοὺς πῶ ὅτι δὲν ὑπάρχει κανένα πρόβλημα! Νὰ συνεχίζουν νὰ πηγαίνουν καὶ νὰ κοινωνᾶνε ἀκόμα στοὺς Παπικοὺς καὶ ὅταν θέλουν νὰ ἔρχονται καὶ στὸν Ὀρθόδοξη Λειτουργία καὶ νὰ κοινωνᾶνε καὶ πάλι χωρὶς κανένα ἐνδοιασμό! Καὶ ἂν θέλουν ἂς προχωρήσουν καὶ στὸ ἑπόμενο βῆμα —μὲ τὴ νοοτροπία ποὺ καλλιεργεῖται δὲν θὰ ἀργήσει— μποροῦν χωρὶς κανένα ἐνδοιασμὸ καὶ πάλι νὰ ψέλνουν καὶ σὲ ἰσλαμικὰ τεμένη! Ὁ δρόμος ἤδη ἄνοιξε: στὴν Ἱσπανία παπικὸς ἱερέας κατὰ τὴν ὥρα τῆς Θ. Λειτουργίας, μετὰ τὸ Εὐαγγέλιο, παραχωρεῖ τὸν ἄμβωνα στὸ Χότζα γιὰ νὰ διαβάσει καὶ αὐτὸς τὰ δικά του, τὸ… Κοράνιο!

2. Ἂν ὅμως θέλω νὰ σέβομαι τὸ πετραχήλι μου καὶ αἰσθάνομαι τὴν μεγάλη εὐθύνη ἔναντι Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, **θὰ πρέπει νὰ βοηθήσω τοὺς συμπολίτες μου νὰ καλλιεργήσουν τὸ νεκρωμένο —δυστυχῶς— ὀρθόδοξο αἰσθητήριό τους καὶ τότε μόνοι τους θὰ καταλάβουν** καὶ ἀσφαλῶς θὰ στενοχωρηθοῦν καὶ θὰ κλάψουν μὲ δάκρυα, ποὺ θὰ τοὺς γεμίσουν ὅμως μὲ χαρά, γιὰ τὸν θησαυρό, ποὺ δὲν ἤξεραν ὅτι εἶχαν καὶ περιφρονοῦσαν! Αὐτὸ ὅμως θέλει πολλὴ δουλειὰ καὶ πολλὴ προσευχή, πρῶτα σὲ μένα καὶ μετὰ σὲ αὐτοὺς καὶ σὲ ὅλους!

Ἄλλωστε δὲν πρέπει νὰ ἔχουμε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία ὅτι ὅταν ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι ζοῦμε αὐθεντικὰ τὴν πίστη μας θὰ γίνουμε οἱ καλύτεροι Οἰκουμενιστές, δηλαδὴ Πατερικοὶ Οἰκουμενιστὲς καὶ ὅταν θελήσει ὁ Θεὸς θὰ ἔρθει καὶ ἡ ἕνωση τῶν ἀποσχισθέντων στὴ ΜΙΑ, ΑΓΙΑ, ΚΑΘΟΛΙΚΗ καὶ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ καὶ ἔτσι «ἑπόμενοι τοῖς Πατράσιν ἡμῶν» θὰ ἀναδειχθοῦμε **ἑνωτικοὶ ἀντιπαπιστές.**

Παραπομπές:

1. **Ἰω. Καρμίρη,** *Τὰ Δογματικὰ καὶ Συμβολικὰ Μνημεῖα τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας*, ἐν Ἀθήναις 1952, μτφρ. *Ὁ πειρασμὸς τῆς Ρώμης*, ἔκδοση Ἱ. Μ. Κουτλουμουσίου σ. 25 – 39.

2. **Ἰω. Καρμίρη**, ἔνθ. ἀνωτ. σ. 353 – 362.

3. *κε΄ Συνεδρίαση τῆς Συνόδου Φεράρας – Φλωρεντίας*, εἰς Πηδάλιον, ἔκδ. Ρηγόπουλου, Θεσσαλονίκη 1991, σ. 55.

4. μετφρ: *τοὺς Λατίνους δὲν μποροῦν οὔτε οἱ ἄγγελοι νὰ τοὺς μετακινήσουν, προσφέροντάς τους τὸ φάρμακο στὴ ψευδο-δοξία* (ἀντίθετο τῆς Ὀρθοδοξίας), ἐκδόσεις Γρηγορίου Παλαμᾶ τ. 1 σ. 194.

5. **Συμεών, Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης,** *Τὰ ἅπαντα*, Θεσσαλονίκη σ. 32 – 40.

6. **Ἁγ. Νεκταρίου,** *Μελέτη ἱστορικὴ περὶ τῶν αἰτίων τοῦ Σχίσματος,* Ἀθήναι 20002.

7. PG 138, 968. Σφάλλει ὁ κ. Ἀνδριόπουλος ἐκτιμώντας ὅτι σὲ αὐτὸ τὸ χωρίο του ὁ Βαλσαμῶν χαρακτηρίζει τοὺς Λατίνους ὡς σχισματικοὺς καὶ ὄχι αἱρετικούς. Ἀντιθέτως, ἐδῶ ὁ Βαλσαμῶν τονίζει ξεκάθαρα ὅτι τὸ σχίσμα ὠφείλετο στὸ ὅτι οἱ Λατῖνοι ξέφυγαν *«σὲ ἤθη καὶ δόγματα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ὀρθοδόξων ἀλλότρια»*, δηλ. σὲ αἱρέσεις! Μάλιστα στὴ συνέχεια συνιστᾶ νὰ ἀπέχουμε ἀπὸ τὰ Λατινικὰ δόγματα! βλ. καὶ σχετικὴ ἑρμηνεία ἀπὸ τὸν Ἅγ. Μᾶρκο Εὐγενικό, εἰς Ἰω. Καρμίρη, ἐνθ' ἀνωτ. σ. 358.

8. Λόγοι Η΄ καὶ Κ΄ περὶ τῆς Ἁγ. Τριάδος εἰς **Νικ. Ἰωαννίδη**, *Ὁ Ἰωσὴφ Βρυέννιος*, Ἀθήνα 1985 σ. 189 – 190. Ὁ **Βρυέννιος** τονίζει ἐπανειλημμένως ὅτι οἱ Λατῖνοι εἶναι αἱρετικοὶ (*Μελέτη περὶ τῆς τῶν Κυπρίων ἑνώσεως* σ. 1 – 25, αὐτόθι).

9. **Δημητρακοπούλου Ἀνδρ.**, *Ἡ Ἱστορία τοῦ Σχίσματος*, ἔκδ. Τῆνος, 1996, σ. 89, 161.

10. ἔνθ. ἀνωτ. σ. 196.

11. *Πηδάλιον*, ἔκδ. Ρηγόπουλου, Θεσσαλονίκη 1991, σ. 55.

12. **Ἰουστίνου Πόποβιτς,** *Ἄνθρωπος καὶ Θεάνθρωπος*, Ἀθήνα, 19705, σ. 141 – 162.

13. **Γέρων Φιλόθεος Ζερβάκος,** *Ὀρθόδοξος Κυψέλη*, Θεσσαλονίκη 1988, σ. 565.

14. **Ἰωάν. Ρωμανίδου,** *Δογματικὴ καὶ Συμβολικὴ Θεολογία τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας*, τ. Α΄ σ. 343 κἑξ.

15. *Ἀγκύρας Μακάριος,* εἰς **Δημητρακοπούλου Ἀνδρ.**, *Ἡ Ἱστορία τοῦ Σχίσματος,* ἔκδ. Τῆνος, 1996, σ. 57.

16. **Δημητρακοπούλου Ἀνδρ.**, *Ἡ Ἱστορία τοῦ Σχίσματος*, ἔκδ. Τῆνος, 1996, σ. 194.

17. **Ἰω. Καρμίρη**, ἔνθ. ἀνωτ. σ. 822 – 859.

18. **Ἰω. Καρμίρη**, ἔνθ. ἀνωτ. σ. 900.

19. **Ἰω. Καρμίρη**, *Τὰ Δογματικὰ καὶ Συμβολικὰ Μνημεῖα τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας*, ἐν Ἀθήναις 1952, σ. 905 – 925, μτφρ. *Ὁ πειρασμὸς τῆς Ρώμης*, ἔκδοση Ἱ. Μ. Κουτλουμουσίου σ. 85 – 115.

20. **Ἰω. Καρμίρη**, ἔνθ. ἀνωτ. σ. 932 – 946.

21. **Σημάτη Παν.**, *Εἶναι αἵρεση ὁ Παπισμός; Τί λένε Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι καὶ Πατέρες, ὑπόμνημα – ἐρώτημα στὴν ἐπὶ τῶν Νομοκανονικῶν Ἐπιτροπὴ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου*, Αἴγιο 2007, σσ. 39.

22. **Παρασκευοπούλου Γερβ.**, *Ἑρμηνευτικὴ ἐπιστασία ἐπὶ τῆς Θ. Λειτουργίας*, Πάτρα 20052, σ. 441, **Εὐδοκίμωφ Π.**, *Ἡ προσευχὴ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας*, Ἀθήνα 19822, σ. 187.

Ὁ Σέρβος Πρόεδρος πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κύπρου:

ΚΟΙΝΑ ΣΗΜΕΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΤΗΣ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΗΣ ΚΕΡΥΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΟΣΣΥΦΟΠΕΔΙΟΥ

Ὁ Πρόεδρος τῆς Σερβίας κ. Boris Tadic, κατὰ τὴν διάρκειαν ἐπισήμου ἐπισκέψεώς του εἰς Κύπρον, μετέβη εἰς τὸ Ἀρχιεπισκοπικὸν Μέγαρον καὶ εἶχε συνομιλίας μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσοστόμου διὰ τὸ Κυπριακὸν ζήτημα καὶ τὸ θέμα τοῦ Κοσσυφοπεδίου. Συμφώνως μὲ ἀνταπόκρισιν ἐκ τῆς Κύπρου:

«Ἀπὸ τὴν πλευρά του ὁ κ. Tadic ἐξέφρασε τὴν ἰδιαίτερη χαρά του, ποὺ βρίσκεται στὴν Κύπρο καὶ μετέφερε πρὸς τὸ Μακαριώτατο "τὶς εὐχὲς τοῦ Πατριάρχη καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας στὸ σύνολό της, τὴν ὁποία συνάντησα χθὲς λίγο πρὶν ξεκινήσω γιὰ τὴν Κύπρο", ὅπως χαρακτηριστικὰ εἶπε.

""Ἔχουμε κοινὰ δεινά. Ἐσεῖς ἔχετε τὴν κατοχὴ τῆς πατρίδας σας καὶ ἐμεῖς τὶς ἐθνικιστικὲς ἀποσχίσεις γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία τοῦ Κοσσυφοπεδίου, ποὺ δείχνει ὅτι δὲν εἴχαμε μόνο κοινὸ παρελθόν, ἀλλὰ δυστυχῶς ἔχουμε καὶ κοινὸ μέλλον", ὑποστήριξε ὁ Σέρβος Πρόεδρος.

"Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν κατανόηση καὶ τὴν συμπαράστασή σας στὴν Ἐκκλησία μας καὶ νὰ ξέρετε ὅτι ὅπως βλέπουμε τὴν Κερύνεια ἔτσι βλέπουμε καὶ τὶς κατεχόμενες περιοχὲς τοῦ Κοσσυφοπεδίου καὶ δὲν τὶς ξεχωρίζουμε", ἀνέφερε.

"Εὐελπιστοῦμε ὅτι στὸ τέλος θὰ πρυτανεύσει τὸ δίκαιο. Δὲν μπορεῖ νὰ μένει γιὰ πάντα σκιασμένο", τόνισε ὁ Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου. "Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ πάντοτε", πρόσθεσε ὁ κ. Tadic.

Στὴν ἀρχὴ τῆς συνάντησης, οἱ δύο ἄντρες ἀντάλλαξαν μεταξύ τους ἀναμνηστικὰ δῶρα. Ὁ Μακαριώτατος πρόσφερε στὸν Ὑψηλὸ ἐπισκέπτη του ἕνα βιβλίο μὲ εἰκόνες τῆς Κύπρου καὶ ἕνα ἀσημένιο δίσκο μὲ ἐγχάρακτη τὴν Κύπρο ἑνωμένη, χωρὶς διαχωριστικὲς γραμμές.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Σερβίας προσέφερε στὸν Ἀρχιεπίσκοπο Κύπρου μία καλαίσθητη ἔκδοση, ἡ ὁποία ἀναφέρεται στὰ μοναστήρια τοῦ Κοσσυφοπεδίου».

Ἐπιστολαί Ἀναγνωστῶν

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου καί ὁ Πάπας

Ἀγαπητὲ κ. Διευθυντά,

Ὅσο ζοῦμε σ' αὐτὴ τὴν πρόσκαιρη καὶ δοκιμαστικὴ ζωὴ ὀφείλουμε, πρῶτα ἀπ' ὅλα, **«ἐπαγωνίζεσθαι τῇ ἅπαξ παραδοθείσῃ τοῖς ἁγίοις πίστει»** (Ἰούδ. 3), ν' ἀγωνιζώμεθα δηλαδὴ γιὰ τὴν ἀλήθεια τῆς πίστεως, ἡ ὁποία παραδόθηκε στοὺς πιστοὺς καὶ ἰσχύει γιὰ πάντοτε, διαχρονικῶς, αἰωνίως. Ἂν ἀγωνιζώμεθα, ἐλπίζουμε, ὅταν φύγωμε ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωή, νὰ μὴ πᾶμε κάτω, ἀλλὰ νὰ πᾶμε ἐπάνω, ὅπου **«πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν»** κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναλήψεώς του πῆγε ὁ Χριστός (Ἑβρ. στ΄ 20).

Ἡ Ἁγία Γραφή, ὁ ἀλάνθαστος ὁδηγὸς τῶν ψυχῶν, ἐκτὸς ἄλλων μᾶς διδάσκει πῶς πρέπει νὰ ὁμιλοῦμε σὲ ἀμετανοήτους καὶ προκλητικοὺς διαστροφεῖς τῆς ἀληθείας, αἱρετικοὺς δηλαδή. Στὸ βιβλίο τῶν Πράξεων, ιγ΄ 6-12, περιγράφεται ἕνα ἐπεισόδιο, τὸ ὁποῖο συνέβη στὴν Κύπρο μεταξὺ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ ἑνὸς μάγου καὶ ψευδοπροφήτη, ὁ ὁποῖος ὠνομαζόταν Βαρισηοῦς. Ὡραῖο ὄνομα σὲ κακὸ καὶ διεστραμμένο ἄνθρωπο. Ὁ Ἀπ. Παῦλος συνωμιλοῦσε μὲ τὸν ἀνθύπατο Σέργιο Παῦλο καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸν φέρῃ στὴν πίστι. Ἀλλ' ὁ μάγος καὶ ψευδοπροφήτης Βαρισηοῦς **«ἀνθίστατο αὐτοῖς, ζητῶν διαστρέψαι τὸν ἀνθύπατον ἀπὸ τῆς πίστεως»**. Ὁ Ἀπόστολος ἀσφαλῶς, κατὰ τὸ λόγο του στὸ Τίτ. γ΄ 10, νουθέτησε τὸν Βαρισηοῦ. Ἀλλ' ἐκεῖνος παρέμεινεν ἀμετανόητος καὶ προέβαλε σατανικὴ ἀντίστασι. Καὶ τότε ὁ Ἀπόστολος, **«πλησθεὶς Πνεύματος Ἁγίου καὶ ἀτενίσας πρὸς αὐτὸν εἶπεν· Ὦ πλήρης παντὸς δόλου καὶ πάσης ῥᾳδιουργίας, υἱὲ Διαβόλου, ἐχθρὲ πάσης δικαιοσύνης! Οὐ παύσῃ διαστρέφων τὰς ὁδοὺς Κυρίου τὰς εὐθείας;»**. Ἀκολούθησε δὲ καὶ τιμωρητικὸ θαῦμα. Ὁ Κύριος τύφλωσε σωματικῶς τὸν τυφλὸ πνευματικῶς **«ἄχρι καιροῦ»**, ἀναμένων τὴν μετάνοιά του.

Ὁ Πάπας εἶνε πολὺ χειρότερος ἀπὸ τὸν διαστροφέα τῆς ἀληθείας Βαρισηοῦ. Μὲ τὸν Παπισμό του, ποὺ περιλαμβάνει 25 περίπου αἱρέσεις, καὶ μὲ τὸν Προτεσταντισμό, ποὺ δημιουργήθηκε ἐξ αἰτίας τοῦ Παπισμοῦ καὶ περιλαμβάνει ἑκατοντάδες ἢ μᾶλλον χιλιάδες αἱρετικὲς παραφυάδες, ὁ Πάπας «πῆρε στὸ λαιμό του» τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου. Ὁ Πάπας εἶνε ἡ μεγαλύτερη συμφορὰ στὴ χριστιανοσύνη. Καὶ ἐρωτοῦμε τώρα· Ὁ Ἀρχιεπ. Κύπρου Χρυσόστομος ἤλεγξε τὸν Πάπα; Ἐξαπέλυσε κατ' αὐτοῦ κεραυνοὺς λόγων, ὅπως ὁ Παῦλος κατὰ τοῦ Βαρισηοῦ; Τοὐναντίον. Τίμησε τὸν Πάπα μὲ τὴν ἐπίσκεψί του σ' αὐτόν. Τὸν τίμησε ἐπίσης μὲ τὴν πρόσκλησί του ἢ συγκατάθεσί του νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Κύπρο. Καὶ θὰ τὸν τιμήσῃ περισσότερο μὲ θερμὴ ὑποδοχὴ στὸ ἀεροδρόμιο τῆς Πάφου, καὶ ἀκόμη περισσότερο μὲ θερμότερη ὑποδοχὴ στὴν Ἀρχιεπισκοπὴ τῆς Κύπρου. Διέταξε δέ, νὰ παρευρεθῇ στὴν ὑποδοχὴ τοῦ Πάπα καὶ ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου.

Καὶ ἐνῷ ὁ κ. Χρυσόστομος πρὸς τὸν Πάπα συμπεριφέρεται τιμητικῶς, πρὸς τοὺς ἀντιδρῶντες συνειδητοὺς Ὀρθοδόξους, κληρικούς, μοναχοὺς καὶ λαϊκούς, συμπεριφέρεται περιφρονητικῶς καὶ ἀπαξιωτικῶς. Πλησθεὶς πνεύματος ἀγρίου, ὄχι «**πλησθεὶς Πνεύματος Ἁγίου»,** ὅπως ὁ Παῦλος, ὑβρίζει τοὺς ἀντιπαπικοὺς ὡς ζηλωτὲς χωρὶς ἐπίγνωσι, ὡς ἀκραίους καὶ ὡς φανατικούς. Δηλώνει μάλιστα, ἐν τῷ ὑπερτροφικῷ ἐγωισμῷ του, ὅτι οὔτε κἂν τοὺς ὑπολογίζει. Καὶ ἐνῷ λέγει ὅτι οὔτε κἂν τοὺς ὑπολογίζει, τρέμει φοβούμενος τὶς ἀντιδράσεις τους καὶ ἐξαπολύει κατ' αὐτῶν ἀπειλὲς καὶ ἐπιχειρεῖ ὁ τρομοκρατημένος νὰ τοὺς τρομοκρατήσῃ… Κατόπιν δὲ τούτων ἐρωτοῦμε· Τί διάδοχος τῶν Ἀποστόλων εἶνε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου; Ποία σχέσι ἔχει πρὸς τὸν Παῦλο, τὸν ἱδρυτὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου καὶ σφοδρὸ ἐλεγκτὴ τῶν αἱρετικῶν;

Ὦ Κύριε! Σῶζε τὴν Ἐκκλησία σου ἀπὸ ἀναξίους ποιμένες, φίλους τῶν αἱρετικῶν καὶ ἐχθροὺς τῶν πιστῶν καὶ ἀγωνιστῶν.

Μετὰ τιμῆς
Νικόλαος Ἰω. Σωτηρόπουλος

Πρὸς τὸν «Ο.Τ.»

Κύριε Διευθυντά,

Στὴ στήλη «Διδάγματα ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου» καὶ μὲ τίτλο «Ἡ μαρτυρία τῶν χριστιανῶν εἰς τὸν κόσμον» ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Δ.Δ.Τ. (σέβομαι τὴν ἀνωνυμία του, ἂν καὶ εἶναι πολὺ γνωστός), ἀναφέρεται στὴν ἀρχιερατικὴ προσευχὴ τοῦ Χριστοῦ, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία «δὲν ζήτησε (ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἄκουσαν τὴ διδασκαλία του), νὰ ἀπομονωθοῦν ἢ νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸν κόσμο». Καὶ στὴν ἑπόμενη παράγραφο συμπληρώνει «Κατὰ περιόδους ἐμφανίζεται στοὺς συνειδητοὺς χριστιανοὺς μιὰ τάση φυγῆς ἀπὸ τὸν ἁμαρτωλὸ κόσμο προκειμένου νὰ ἐξασφαλίσουν τὴ σωτηρία τους, ὅπως ἐσφαλμένα πιστεύουν».

Τέτοια λόγια μόνο ἀπὸ ἐπαναστάτη ἱερέα θὰ μποροῦσε ν' ἀκούσει κανείς, ὁ ὁποῖος δὲ λογαριάζει τὸ θρησκευτικὸ κατεστημένο. Ἄλλωστε, πολλὲς φορὲς σὲ κύρια ἄρθρα του στὴν πρώτη σελίδα τῆς ἐφημερίδος σας, ἔψεξε ὑψηλὰ ἱσταμένους στὸν ἱερατικὸ κλάδο.

Πράγματι πουθενὰ ὁ Χριστὸς δὲν ἀναφέρει ὅτι οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ φεύγουν ἀπὸ τὸν κόσμο προκειμένου νὰ σώσουν τὴν ψυχή τους. Ἀπεναντίας μάλιστα προέτρεψε τοὺς μαθητές Του νὰ ζοῦν καὶ νὰ δροῦν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων «οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

Ἐδῶ βέβαια ὑπάρχει πρόβλημα καὶ μάλιστα πολὺ μεγάλο, διότι κάποτε, ἱερωμένοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐγκαταλείπουν τὴν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀποσύρονται σὲ ἀπομεμακρυσμένες περιοχές. Καὶ ἐὰν ἐρωτηθοῦν, γιατὶ φεύγουν καὶ ἀπομονώνονται μακρυὰ ἀπ' τὰ βλέμματα τοῦ κόσμου, ἀπαντοῦν ὅτι τοῦτο λέει ἡ Ἱερὰ Παράδοση. Ὅταν κάτι δὲν μποροῦν νὰ τὸ ἀποδείξουν ἁγιογραφικά, προσφεύγουν στὴν Ἱ. Παράδοση προκειμένου νὰ τοῦ δώσουν θρησκευτικὴ ὑπόσταση.

Τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς κανεὶς δὲν τοὺς κατηγορεῖ γιὰ τὴν πίστη τους. Τοὺς ἐλέγχει ὅμως γιὰ τὴ φυγή τους ἀπ' τὴν κοινωνία.

Καὶ σὲ ἄλλα σημεῖα τοῦ Εὐαγγελίου ὁ Χριστὸς ἔκανε ἀναφορὰ γιὰ τὴν ὑποχρέωση ποὺ ἔχει ὁ καθένας νὰ ὁμολογεῖ τὸ Χριστὸ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων «πᾶς οὖν ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω κἀγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς». Καὶ ἡ τελευταία ἐντολὴ πρὸς τοὺς μαθητές του ἦταν «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Κανείς, ὅσο ψηλὰ κι ἂν βρίσκεται, δὲν μπορεῖ νὰ ὑποκαταστήσει τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ μὲ δικές του ἑρμηνεῖες καὶ πράξεις. Τὸ «ναὶ μὲν ἀλλὰ», ποὺ ἀκοῦμε συνήθως ὡς δικαιολογία, ἰσχύει μόνο στὶς ἀνθρώπινες σχέσεις. Διότι στὸ Θεὸ τὰ πάντα εἶναι ἀπόλυτα. Μέγιστο παράδειγμα ἔχουμε τὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό, ὁ ὁποῖος ἔζησε καὶ ἔδρασε μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Τὸ ἴδιο ἔπραξαν καὶ οἱ Ἀπόστολοι, οἱ περισσότεροι τῶν ὁποίων ἐμαρτύρησαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐδῶ θὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι μερικοὶ κατάλαβαν τὸ λάθος τους καὶ δειλὰ δειλὰ ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν κάτω στὸν κόσμο μετὰ ἀπὸ πολυετῆ παραμονὴ στὸ μοναχικὸ βίο, φορτωμένοι μὲ τεράστια πνευματικὴ ἐμπειρία.

Ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη πτυχὴ τοῦ ὅλου θέματος, ἡ ὁποία διαδίδεται τεχνιέντως ὅτι τάχα οἱ μοναχοὶ μὲ τὶς προσευχές τους σώζουν τὴν ἀνθρωπότητα… Ἂν λάβουμε ὑπόψη μας τὴν Πατρίδα μας μὲ τὰ ἑκατοντάδες μοναστήρια, ἐκεῖ ποὺ ἔχουν φθάσει τὰ πράγματα κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς σώσει· οὔτε οἱ προσευχὲς τῶν μοναχῶν… Μᾶλλον θὰ πρέπει νὰ ξανάρθουν οἱ Ἀπόστολοι, κι' ἂν κι' αὐτοὶ μπορέσουν μὲ τόση ἀπιστία ποὺ θὰ συναντήσουν «… εἰ Μωϋσέως καὶ τῶν Προφητῶν οὐκ ἀκούουσιν, οὐδὲ ἐάν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ πεισθήσονται».

Μὲ τιμὴ
Μάκης Ἀνδρεόπουλος
Ἀγρίνιο

Υ.Γ.

Ἐπειδὴ σὲ κάποιους θ' ἀνοίξει ἡ ὄρεξη γιὰ ἀντιπαράθεση, καλὸ θὰ εἶναι πρωτοῦ τὸ πράξουν νὰ διαβάσουν τὸ σχόλιο τοῦ Πρωτ. Δ.Δ.Τ. στὸν Ὀρθόδοξο Τύπο τῆς 7ης Μαΐου 2010 καὶ μετὰ τὸ συζητᾶμε.

Ἀπάντησις εἰς τὸν κ. Ἀνδρεόπουλο:

Ὁ κ. Ἀνδρεόπουλος μὲ χαρακτηρίζει ἐπαναστάτη ἱερέα, γιατὶ ψέγω συχνὰ ἀπὸ τὶς στῆλες τοῦ «Ο.Τ.» «ὑψηλὰ ἱστάμενους στὸν ἱερατικὸ κλάδο». Δὲν εἶμαι ὅμως ἐπαναστάτης. Ἁπλῶς ἔχω λίγη παρρησία καὶ ἐκφράζω μερικοὺς ἀδελφούς. Ὁ ἔλεγχός μου ἀναφέρεται πάντα σὲ συγκεκριμένα γεγονότα καὶ ποτὲ δὲν ὑπηρετεῖ κάποια σκοπιμότητα.

Χαίρομαι ποὺ ὁ κ. Ἀνδρεόπουλος παρακολουθεῖ τὰ κείμενά μου.

Πρωτ. Διονύσιος Τάτσης
Κόνιτσα, Τηλ. 26550 22788

Ἔχει ἀντιρρήσεις

Σεβαστέ πατέρα Διονύσιε Τάτση,

εἶμαι ἀναγνώστης τοῦ «Ο.Τ.» τά τελευταῖα τρία ἔτη (ὄψιμος). Μετά λύπης παρατηρῶ ὅτι τακτικά ἐλέγχετε σκληρά τούς ἄγαμους κληρικούς καί Δεσποτάδες. Ἐπίσης χρησιμοποιεῖτε ὡς «γαρνιτούρα» τῆς κριτικῆς σας, τά ἐπανωκαλύμμαυχα, τούς φανταχτερούς σταυρούς, τίς ράβδους καί λοιπά. Τεκμαιρόμενος δέ τήν «πνευματική τους ἀνεπάρκεια», περνᾶτε καί στά «ἄβουλα» πνευματικοπαίδια τους, θεωρώντας αὐτά, ἐμμέσως πλήν σαφῶς, πρόβατα μωρά.

Διαφωνῶ μαζί σας κάθετα καί ριζικά (ἄν μοῦ ἐπιτρέπετε). Οἱ ὅποιες ἀνθρώπινες ἀτέλειες τῶν Ἱερομονάχων, Μοναχῶν καί Δεσποτάδων εἶναι ὁ πρῶτος στόχος τοῦ Διαβόλου καί αὐτό γιατί ἔτσι χτυπᾶ, ὁ τρισκατάρατος, τήν παρθενία, τήν ἀγαμία καί τήν ἀκτημοσύνη! Εἶναι πολύτιμη ἡ προσφορὰ τῶν ἀγάμων κληρικῶν στίς ἐνορίες, ἔστω κι ἂν ἐνοχλοῦν μὲ τήν παρουσία τους ὀλίγους ἐγγάμους.

Συχνά ἐπικαλεῖσθε τόν Γέροντα Παΐσιο. Στήν ἑπόμενη προσευχή σας ρωτῆστε τόν Δεσπότη καί Κύριο Ἰησοῦ Χριστό ἄν τοῦ ἀρέσει ὁ ἔλεγχος, πού κάνετε στούς Ἀδελφούς σας! Ὁ πατήρ Παΐσιος πάντοτε σκεφτόταν «μέσω Στρατηγείου».

Μετά ἀγάπης Χριστοῦ!
Γιώργος Ἰωάννου
Βαφέας–Ταλάντι Φθιώτιδος

Ἀπάντησις εἰς τὸν κ. Ἰωάννου:

Ὁ κ. Ἰωάννου διαφωνεῖ «κάθετα καὶ ριζικὰ» μαζί μου, γιατὶ συχνὰ ἐλέγχω σκληρὰ τοὺς «ἄγαμους κληρικοὺς καὶ τοὺς δεσποτάδες». Δὲν πειράζει. Ἔχει αὐτὸ τὸ δικαίωμα. Ὅμως πρέπει νὰ συμφωνήσει ὅτι «οἱ ἀτέλειες τῶν Ἱερομονάχων, Μοναχῶν καὶ Δεσποτάδων» καὶ ὄχι μόνον αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐγγάμων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, σκανδαλίζουν καὶ προκαλοῦν ἀπώλεια ψυχῶν. Αὐτὲς τὶς ἀδυναμίες ἐλέγχω, αὐτὲς θέλω νὰ περιορίσω, ἀφοῦ ποτὲ δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὶς ἐξαλείψω. (Ἀναφέρομαι μόνο στὴ δική μου προσπάθεια. Ὑπάρχουν στὴν Ἐκκλησία μας πολλὲς ἄλλες παρόμοιες).

Πάντως, ἂς γνωρίζει ὁ κ. Ἰωάννου ὅτι πολλοὶ ἄλλοι ἀδελφοὶ δὲν διαφωνοῦν μαζί μου «κάθετα καὶ ριζικά», ἀλλὰ μὲ παρακαλοῦν νὰ συνεχίσω τὸ διακόνημα.

Πρωτ. Διονύσιος Τάτσης
Κόνιτσα, Τηλ. 26550 22788

Συνταγματολογικά καί ἄλλα τινα περίεργα

Κύριε Διευθυντά,

1. Θεωρῶ εὐτυχῆ συγκυρία τό ὅτι ἡ γενιά μου διδάχθηκε καί μελέτησε συγγράμματα συνταγματολόγων καί γενικῶς καθηγητῶν τοῦ δημοσίου δικαίου, πού ὑπῆρξαν ἐπιφανεῖς προσωπικότητες, τόν παρελθόντα αἰώνα. Δυστυχῶς, τήν παροῦσαν περίοδο νεόκοποι συνταγματολόγοι προβαίνουν σέ ἀνακοινώσεις διά τοῦ τύπου ἢ προφορικῶς, περίεργων ἀπόψεων ἐπί βασικῶν θεμάτων. Βασιζόμενοι στίς ἀρχές τοῦ Διαφωτισμοῦ, ὁ ὁποῖος προξένησε περισσότερη ζημιά ἀπό ὅ,τι ὄφελος στίς κοινωνίες, διατυπώνουν καινοτόμους ὁρισμούς βασικῶν ἐννοιῶν, ὅπως:

α) Ἰσχυρίζονται ὅτι βασικά στοιχεῖα τῆς ἔννοιας **"Ἔθνος** εἶναι οἱ ἀξίες τῆς ἐλευθερίας καί τῆς δημοκρατίας. Ὅλα τά ἄλλα, τό ὁμόγλωσσον, τό ὅμαιμον, οἱ κοινές παραδόσεις, ἡ φυλετική καταγωγή κλπ εἶναι παρεπόμενα, δηλαδή δευτερεύοντες παράγοντες…

Ἄν λοιπόν δεχθοῦμε τά παραπάνω, τότε ἡ Γερμανία τοῦ Χίτλερ, ἡ Ρωσία τοῦ Στάλιν, ἡ Ἰταλία τοῦ Μουσολίνι κλπ παρόμοια, δέν ἀποτελοῦσαν ἔθνη, διότι ἐστεροῦντο ἐλευθερίας καί δημοκρατίας!…

Παράλληλα ὅμως, ἐκμηδενίζονται καί οἱ ὁρισμοί περί ἔθνους τῶν ἐξεχόντων πολιτειολόγων τοῦ 20οῦ αἰώνα Jellinek, Bluntschli κλπ καθώς καί σοβαρῶν λεξικῶν καί ἐγκυκλοπαιδειῶν.

β) Διατυπώνουν ἐπίσης ὑπαινικτικούς καί μειωτικούς χαρακτηρισμούς γιά προσωπικότητες, ὅπως ὁ ἀείμνηστος καθηγητής καί Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας Κων. Τσάτσος, στίς παραδόσεις τοῦ ὁποίου συνέρρεαν καί ἑκατοντάδες φοιτητῶν ἄλλων Σχολῶν.

2. Προτείνουν ἀκόμη, πρωτοφανεῖς μεθόδους γιά τήν ὁμαδική παραχώρηση ἀπό τή χώρα μας **ἰθαγένειας σέ ἀλλοδαπούς**, μέ τήν ἐφαρμογή τοῦ «ἰταλικοῦ συνταγματικοῦ τόξου» μετά τήν λήξη τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου! (Προφανῶς πρόκειται περί ἐλαστικότερης ἑρμηνείας τῶν σχετικῶν ἄρθρων τῶν ἡμετέρων Συντάγματος καί Ἰδιωτικοῦ Δ.Δ.). Ἔτσι ὅμως, θά προκύψουν μελλοντικῶς σοβαρότατοι κίνδυνοι γιά τή χώρα μας, πού περιβάλλεται ἀπό ὅμορα μή φιλικῶς διακείμενα κράτη καί ἐπίσης δέν ἀντέχει ἄλλους μετανάστες.

Ἄλλωστε ἀνακινήθηκε ἤδη τελευταίως καί τό θέμα τῆς ἐπανόδου, μέ χορήγηση ἰθαγένειας σέ 50 χιλιάδες **Σκοπιανούς** ὑπηκόους, πού ἀποτελοῦνται ἀπό ἐπιζῶντες μητραλοῖες τῆς περιόδου 1946-49 καί ἀπογόνους τους ἀλλά καί μέλη τῆς σλαβικῆς Ταξιαρχίας τοῦ Γκότσε. Καί ὅλα αὐτά, ὄχι γιά φιλανθρωπικούς ἀλλά γιά καθαρά **ψηφοθηρικούς** λόγους! Παραμένουν πάντοτε νωπά ὅσα ἐμεῖς οἱ Βορειοελλαδίτες καί οἱ πρόγονοί μας ἔχουν ὑποφέρει!

3. Οἱ λέξεις: «ὑπουργέω» καί «ὑπουργός» σημαίνουν ὑπηρετῶ καί ὑπηρέτης. Ἀρκετοί ὅμως ἀπό τούς νῦν Ὑπουργούς, μέ τούς Γεν.Γραμματεῖς τους, «διαψεύδοντες» τίς ἀνωτέρω σημασίες, παραμένουν ἐπί ἀρκετό χρόνο ἀνενεργοί, καλυπτόμενοι ἴσως ἀπό τούς νέους σχοινοτενεῖς τίτλους τῶν Ὑπουργείων τους…

Μέ τιμή
Φωκίων Τοπάλης
Ὑποστράτηγος ΠΒ ἐ.ἀ
Φιλόλογος-Πτυχ. Νομικῆς

Ὁ «Ὀρθόδοξος Τύπος» πάντοτε πρὸ τῶν ἐπάλξεων τῆς Ὀρθοδοξίας, μάχεται διὰ τὴν ἐνημέρωσιν τοῦ πιστοῦ λαοῦ καὶ συμμετέχει ἐνεργῶς εἰς τοὺς ὁμολογιακοὺς ἀγῶνας ἐναντίον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἐγγραφεῖτε συνδρομηταί.

Ἐφημερὶς «Ὀρθόδοξος Τύπος», Κάνιγγος 10, 10677 Ἀθῆναι, τηλ. 210–38.16.206. Ἐτησία συνδρομὴ 50,00 €.

Ἐπίσης μπορεῖτε κάθε Παρασκευὴ νὰ τὸν προμηθεύεσθε ἀπὸ τὰ περίπτερα.